

Η Ανάληψη του Κυρίου: Η κατάκτηση των επουράνιων αγαθών

/ [Πεμπτούσία](#)

Εάν έχουμε ζήσει τη χαρά της Πασχα-λινής περιόδου, είναι σπάνιο να μην νιώσουμε ένα σφίξιμο στην καρδιά, όταν έρχεται η μέρα της Αναλήψεως. Ξέ-ρουμε πολύ καλά ότι είναι μία από τις με-γαλύτερες γιορτές της Χριστιανοσύνης. Κι όμως, μας φαίνεται σαν αναχώρηση, σαν χωρισμός, ότι ο Κύριός μας δεν είναι πια παρών με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Οι μαθη-τές δεν αντέδρασαν έτσι. Θα μπορούσε η λύπη να τους έχει καταβάλει, αυτοί όμως αντιθέτως «υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης» (Λουκ. 24:36-53). Για-τί η Ανάληψη χαροποιεί τους χριστιανούς;

Καταρχάς, διότι η δόξα του Κυρίου μας είναι πολύτιμη για μας. Η Ανάληψη επιστέφει την επίγεια αποστολή Του. Ολοκλήρωσε το έργο που Του ανέθεσε ο Πατήρ, και προς Αυτόν τείνει τώρα με όλο το είναι Του. Σε λίγο ο Πατέρας θα Τον υποδεχθεί, όπως αρμόζει στη νίκη που κέρδισε κατά της αμαρτίας και του θανάτου, μια νίκη που κατακτήθηκε με τόσο πόνο. Σε λίγο θα δοξαστεί στον ουρανό. Η δόξα και η επιθυμία του Κυρίου μας πρέπει να είναι σημαντικό-τερες για

μας από την «αισθητή παρηγοριά» που αντλούμε από την παρουσία Του. Ας μάθουμε να αγαπούμε τόσο τον Κύριό μας, ώστε να χαιρόμαστε με τη δική Του χαρά.

Στη συνέχεια, η Ανάληψη σηματοδοτεί το γεγονός ότι ο Πατήρ αποδέχεται όλο το λυ-τρωτικό έργο του Υιού. Η Ανάσταση ήταν το πρώτο εκτυφλωτικό σημείο αυτής της απο-δοχής. Η Πεντηκοστή θα είναι το τελικό. Η νεφέλη που σήμερα περιβάλλει τον Ιησού και ανεβαίνει μαζί Του στον ουρανό αντι-προσωπεύει τον καπνό του ολοκαυτώμα-τος που ανεβαίνει από το θυσιαστήριο προς τον Θεό. Η θυσία έγινε δεκτή. Ο Πατήρ υποδέχεται το Θύμα, όπου κοντά Του θα συνεχίσει να προσφέρει αιωνίως τη θυ-σία Του. Το έργο της σωτηρίας μας ολοκλη-ρώθηκε.

Ο Ιησούς δεν επιστρέφει μόνος στον Πα-τέρα. Είναι ο ασώματος Λόγος που κατέβηκε και έζησε μετά των ανθρώπων. Σήμερα είναι ο Λόγος που εγένετο Σαρξ, αληθινός Θεός και τέλειος άνθρωπος, που εισέρχεται στη βασιλεία των Ουρανών. Φέρνει μαζί Του την ανθρώπινη φύση την οποία είχε ενδυθεί. Ανοίγει τις πύλες της Βασιλείας για την αν-θρωπότητα. Κατακτούμε «μέσω πληρεξου-σίου» τα επουράνια αγαθά: «Όντας ημάς νεκρούς τοις παραπτώμασι... συνήγειρε και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις εν Χριστώ Ιησού». Εάν είμαστε πιστοί, προόρισε για μας θέση στη Βασιλεία. Η παρουσία μας εκεί είναι αυτό που επιθυμεί και περιμένει.

Η Ανάληψη καθιστά για μας τη σκέψη του ουρανού περισσότερο παρούσα και επί-καιρη. Σκεπτόμαστε άραγε αρκετά τη μόνι-μη κατοικία μας; Για τους περισσότερους χριστιανούς, η ουράνια ζωή είναι κάτι σαν συμπλήρωμα της επίγειας. Κάτι σαν υστε-ρόγραφο, σαν το παράρτημα ενός βιβλίου, του οποίου το κυρίως κείμενο έχει γραφτεί στη γη. Το αντίθετο όμως είναι το αληθινό. Η επίγεια ζωή μας δεν είναι παρά ο πρόλο-γος του βιβλίου. Η ζωή στον ουρανό θα εί-ναι το κείμενο· και το κείμενο δεν θα έχει τέλος. Για να χρησιμοποιήσουμε μια άλλη εικόνα, η γήινη ζωή μας είναι μια σήραγγα -στενή, σκοτεινή και πολύ σύντομη- που ο-δηγεί σ' ένα υπέροχο και ηλιόλουστο τοπίο. Σκεπτόμαστε πάρα πολύ αυτό που είναι η ζωή μας τώρα. Δεν σκεπτόμαστε αρκετά αυ-τό που θα είναι στο μέλλον: «Α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε... α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν Αυτόν».

Στον Όρθρο της σημερινής εορτής ψάλλουμε: «Αγγελικώς οι εν κόσμω πανηγυρίσωμεν...». Πράγ-μα που σημαίνει, ας σκεπτόμαστε περισσό-τερο τους αγγέλους, ας προσπαθήσουμε να εισέλθουμε στα δικά τους αισθήματα, να γευθούμε κάτι από αυτά που γεύθηκαν αυ-τοί, όταν ο Υιός επέστρεψε εν δεξιά του Πατρός. Ας μεταφερθούμε πρώτα-πρώτα κοντά στην Υπεραγία Θεοτόκο και τους

αγίους, που θα είναι οι αληθινοί συμπολίτες μας: «Το πολίτευμα ημών εν ουρανοίς υπάρχει, εξ ου και απεκδεχόμεθα σωτήρα Κύριον Ιησούν Χριστόν». Η ζωή μας θα μεταμορφωνό-ταν, εάν, ήδη από τώρα, ρίχναμε την καρδιά μας στην αντίπερα όχθη, πέρα από αυτόν τον κόσμο, στη Βασιλεία, όπου βρίσκονται όχι μόνον τα αληθινά αγαθά μας, αλλά και τα αγαθά όλων εκείνων που αγαπούμε.

Οι μαθητές, αφού αποχωρίστηκαν τον Ιη-σού, παρέμεναν πλήρεις ελπίδας, διότι ήξε-ραν ότι θα τους εδίδετο το Πνεύμα. Τους παρήγγειλε «από Ιερουσαλύμων μη χωρίζεσθαι, αλλά περιμένειν την επαγγελίαν του πατρός...». Η νεφέλη περιβάλλει τον Ιησού, αλλά δεν έχει πάρει ακόμη το χρώμα της φλόγας της Πεντηκοστής. Ο Ιησούς φεύγο-ντας μάς σταθεροποιεί σε μια στάση, όχι λύπης αλλά χαρούμενης και γεμάτης εμπι-στοσύνη προσμονής.

«Και εγένετο εν τω ευλογείν αυτόν αυτούς διέστη απ' αυτών και ανεφέρετο εις τον ουρανόν. Και αυτοί προσκυνήσαντες αυτόν επέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης.» Να τι θα έπρεπε να είναι για μας η γιορτή της Αναλήψεως. Εάν ο Ιη-σούς απομακρύνεται ευλογώντας, κι αν ε-μείς Τον προσκυνούμε γονατιστοί ενώ ανε-βαίνει, θα σηκωθούμε γεμάτοι με καινούρ-για δύναμη -καρπό της ευλογίας και της προσκύνησης- και θα επιστρέφουμε, όπως οι απόστολοι, «μετά χαράς μεγάλης».

(Lev Gillet, Πασχαλινή κατάνυξη, εκδ. Ακρίτας, σ. 124-128)